

9.

PRSNÍKY SA MI NALIEVAJÚ do gigantických rozmerov. Odsávať mlieko sa mi nechce, poznám totiž jednoduchú rovnicu, že sotva začnem s pumpovaním prebytkov, stanem sa totálnym otrokom. Zažila som to pred šestnástimi rokmi. Keď Simona konečne zaspala, nastal čas vyprázdňovania prsníkov. Niekedy som mala čo robiť do jednej v noci. Rada by som dosiahla ideálny stav, aby som mala mlieka tak akurát, a viem, že svedomitým odsávaním sa tvorba zvýši. Zároveň mám strach, aby sa mi neupchal mliekovod a nedostala som zápal. Rozhodnem sa skonzultovať tento problém s Alenou, chvíľu predsa študovala za pôrodnú asistentku a okrem toho sa vyzná v homeopatii. Len čo v slúchadle začujem jej hlas, hlas starej vernej priateľky, s ktorou sme prešli kus životnej cesty pospolu, ale aj rozkmtrené, vysypem na ňu všetky svoje bolesti a zdôverím sa jej aj so zmätkom a totálnou plačlivosťou. Viem, že nie je z tých, čo by v tejto chvíli mudrovali, *ako je to možné*, alebo *vzchop sa*. Rozpráva mi o svojom popôrodnom stave, ktorý tiež nebol najľahší, a vymenúva homeopatiká, tie by mi vraj mohli pomôcť.

„Vieš čo, ja ti to všetko prinesiem,“ ponúka sa a ja bez otáľania súhlasím. Našťastie býva len kúsok od nemocnice, a keďže je sobota, štvorročnú dcérku môže nechať s manželom. Každý deň za mnou chodí len Filip a v dni, keď Simi nemá angličtinu, ešte ona. Hoci mi to bolo trochu ľúto, odmietla som aj návštevu brata. Nedokážem sa skrátka naladiť na vlnu rozradostenej sebaistej mamičky, ktorá veselo trkoce o pôrode a *papkaní* bábätka. No toto je čosi iné. Alena je rodená záchrankyňa a ja verím, že naozaj vie, ako mi pomôcť. Dohodneme sa, že príde hneď na začiatku návštevnych hodín, a kým dorazí moja večne meškajúca rodina, budeme sa môcť aspoň trochu porozprávať.

Dulči odveziem sestričkám na novorodenecké oddelenie. Alena by ju možno rada videla, ale nechcem, aby malá ležala na chodbe v prievane. Sestričky ju nechotne vezmú a ja sa pomaly suniem k výťahom, aby som obsadila voľnú stoličku. Dobrá víla je presná ako hodinky, poteším sa jej a pocítim nevýslovnú vďačnosť.

„Už nemáš nijaké brucho, vyzeráš skvelo!“ milosrdne mi zalichotí, keď sa usadíme v rohu pri automate na kávu.

„Alenka, je mi strašne,“ šepkám so zaslzenými očami a ona mi ticho odvetí, že ma úplne chápe a aby som sa nebála. Z tašky vyťahuje papierové vrecúško, kde mi pedantne nachystala miniatúrne zásobníky s homeopatickými globulkami a do elegantnej obálky mi vložila lístok s opisom presného dávkovania. Homeopatii až tak neverím, ale ženskému porozumeniu a podpore v ťažkej chvíli áno. Veľakrát som sa na Alenine liečiteľské ambície pozerala s pohrdaním, teraz sa za to hanbím a v duchu ju prosím o odpustenie. Okamžite si vsypem do úst guľôčky proti smútku a vzápätí ďalšie na reguláciu mlieka. Chvíľku sa mi zdá, že oboje zabrali okamžite, s odstupom času však môžem odporučiť skôr tie na primeranú mliekotvorbu.

Lúčime sa, až keď prídu Filip so Simonkou.

„Drž sa, Evi! A keby si čokoľvek potrebovala...“

Myslím si, že v tú sobotu bola Alenka v správny čas na správnom mieste.

10.

RÁNO V NEMOCNICI sa fakticky začína o štvrt' na šesť. Alebo ešte skôr? Za oblokom je tma, ale v izbe nechávame celú noc svietiť najslabšiu lampu, aby sme videli na bábätká.

Môj spánok je plytký, prerušovaný a krátky. Keď nás sestričky budia, aby sme si zmerali teplotu, a vzápätí upratovačka tak ako vždy hrmoce s košom na vložky a plienky, vlastne sa mi uľaví. Aspoň sa už nemusím trápiť tým, aká budem ráno nevyspatá.

Kým Dulči drieme, idem do priechodnej miestnosti oddelenia, pripomínajúcej sklad. Okrem invalidného vozíka sú tu štósy škatúl s infúznymi roztokmi, ale aj velikánska nádoba na zakrvavené nočné košele plus hučiaci chladnička. Na polici stojí nechutne vyzerajúca rýchlovarná kanvica s približne storočnou usadeninou vodného kameňa, pre ktorú sem meriam cestu každé ráno. Pýtala som sa sestričiek, či by mi nemohli vysterilizovať ochranné silikónové klobúčiky na bradavky, ale pozerali na mňa, akoby som ich požiadala o nala-kovanie nechťov na nohách alebo plesový účes. Akože?! Pre-lejte si ich vriacou vodou, kanvica je predsa k dispozícii! Ukáže sa však, že až taká hračka to zas nie je. Vziať kanvicu, ísť s ňou do izby nabráť vodu, počkať, až voda zovrie, a potom sa s vriacou vodou vrátiť späť, aby som ňou opatrne, nech sa, nedajbože, ešte aj neobarím, preliala klobúčiky položené na žltom plastovom obale. Sitko pri sebe nemám, s touto čin-nosťou som jednoducho nerátala.

Kanvicu odnesiem na miesto, sestričky na mňa divne fľochnú, iste nechápu, načo sa toľko špacírujem po chodbe, keď sotva vlečiem nohy za sebou. Ak Dulči naďalej spí, idem sa osprchovať do našej plechovej kúpeľne, ak je hore, znovu dojčím a čakám na príhodnejší okamih pre hygienu.

Keď sa rozvidní, trošku sa mi uľaví. Hádám nadchádzajúci deň voľajako prežijem a možno sa zajtra konečne do-stanem domov.

Pri detskej vizite mi oznámia, že Dulči musí kvôli žltacke pod akúsi lampu na oddelenie. Vezmú ju vraj napoludnie

a budú mi ju nosiť len na kŕmenie. Okej, keď je to nevyhnutné... Zrazu mám dve hodiny voľna a celá natešená si idem umyť hlavu. Je to priam sviatok, keď sedím na posteli a fénujem si poletujúce vlasy. Ani nie pred dvomi týždňami som bola u kaderníčky, ktorá mi ich dosť skrátila a teraz sa nedajú vypnúť tak, ako som zvyknutá. Som takmer permanentne strapatá, ale na tom nezáleží, chcem sa len opäť cítiť vo svojej koži a umytie hlavy, hoci to znie nanajvýš banálne, mi k tomu môže dopomôcť. Dokonca si ceruzkou orámujem oči a na ústa si dám pomádu. Čakám predsa návštevu, Filipa a Simi, a chcem, ba mám právo živiť v sebe ilúziu, že som sa náležite upravila.

Prv než prídu, idem ešte zaklopať na dvere novorodeckého oddelenia a poslušne hlásim: „Sestrička, keby malá plakala, budem na chodbe, čakám manžela a dcéru.“ Pozrie na mňa pohoršene, akoby som jej oznamovala, že vyrážam do nočného baru.

„Ale my vás prideme zavolať, keby bola hladná!“ oznamuje mi výhražne.

„Veď áno, budem len tu na chodbe,“ zdublikujem a sama neviem, prečo sa cítim previnilo. Zbavila som sa dieťaťa, leží kdesi pod lampou, mala som práve nehorázne dve hodiny pre seba a ešte aj návšteva – toľká bezočivosť!

Odšuchcem sa späť do izby. Som v otrasnom špitáli, musím sa odtiaľto čo najskôr dostať. Čo najskôr!

11.

VEČER SA NEPRÍJEMNE rozkašľem. Pozostatok zápalu dýchacej trubice. Kašľala som vyše troch mesiacov každú noc v dlhých sipľavých záchvatoch, pripomínajúcich astmu. Pila som aj inhalovala slaná minerálku, užívala sirupy,

lieky, poctivo chodila na kontroly k všeobecnej lekárke aj pneumologičke. Kašeľ sa síce postupne zlepšoval, ale vedela som, že po operácii nesmiem kašľať vôbec, lebo každé za-kašľanie bude skúškou pevnosti pooperačnej jazvy.

Po pôrode som si zrazu na predchádzajúce zdravotné problémy ani nespomenula, ale teraz je to tu znova, najprv krátke zaodfňanie, vzápätí ešte jedno, a potom pocit dráždenia v dýchacích cestách, ktoré sa nedá potlačiť. Rukou si pridržam ranu a opatrne, krátko si odkašlem, čo však nestačí. Mám pocit, že ak si poriadne od pľúc neuľavím, tak sa rovno zadusím. Spomeniem si, že v nočnom stolíku mám sprej pre astmatikov, ktorý som užívala na radu pneumologičky. Ak som ho mohla užívať v tehotenstve, asi je prípustný aj pri dojení, ale pre istotu sa chcem radšej poradiť.

Vyjdem na chodbu za sestričkami, možno s tým majú skúsenosti a nebudem musieť unúvať lekára. Sestričky mi radia počkať na pani doktorku, teraz je však na pôrodnej sále. Čakám teda v izbe, pokašliavam krátkym štekavým kašľom a mám pocit, že mi praskne zošité brucho. Som vyplašená a opantá ma strach, že sa mi stane niečo naozaj zlé.

„Aký máte problém?“ do izby vojde neznáma doktorka, jej prítomnosť ma trochu upokojí. Postážujem sa na náhly kašeľ a vysvetľujem jej, že som mala dlhodobé problémy. Pýtam sa tiež, či si môžem streknúť liek, čo som si priniesla z domu. Lekárka sa na mňa díva akosi podozrievavo. Uplakané oči a roztrasený hlas jej asi pasujú k inej diagnóze.

Po chvíli váhania súhlasí, aby som liek užila.

„Aha, tak ďakujem,“ prikývnem a naďalej sedím na posteli so spustenými nohami. Viem, že keby som si ľahla, začalo by ma znovu dráždiť na kašeľ. Lekárka ostáva stáť pri mojej posteli a nepochopiteľne prísny tónom mi prikáže: „Tak nech sa páči, užite svoj liek!“ Panebože, prečo je

odrazu taká príkra? Obrala som ju o voľné minúty, leziem jej na nervy, bojí sa, že rozhodla zle? Poslušne prikývnem a zašmátram v nočnom stolíku. Vytiahnem škatuľku so sprejom a vložím si medzi pery náustok. Pod jej dozorom dvakrát stlačím nádobku a nadýchnem sa. Načo tu na mňa dozerá? Alebo ma vari podozrieva, že som si sem potajomky prepašovala niečo ostrejšie a chcem sa schovať za praobyčajný sprej pre astmatikov?

Znova si odkašlem, ale už je mi oveľa lepšie.

„Keby ste mali ešte nejaký problém, dajte vedieť,“ poznamená doktorka so stopou sarkazmu v hlase. Asi som sa nemala pýtať na takú hlúposť.

12.

KEĎ MI RÁNO SESTRÍČKA prinesie tabletky železa, ovanie má zlú predtucha, pretože mi prideluje po jednej na večer aj ďalšie ráno. Odhliadnuc od toho, že ich tajne hádzem do bočného vrečka tašky, pretože radšej budem trpieť nedostatkom železa, akoby som mala zomrieť na zápchu a zauzlenie čriev (brala som ich už v tehotenstve a viem, že zapekací účinok týchto tabletiiek je priam tragický), v duchu sa upokojujem, že sestrička rozdáva lieky rutinne a nemá nijaký dosah na to, či tu budem tráviť ďalšie ráno.

So spolubývajúcou čakáme, až nás zavolajú na ultrazvukovú kontrolu. Ak sa maternica zmenšila a všetko bude v poriadku, teoreticky môžeme ísť domov.

Vo vyšetrovni, ktorá je mi známa z onoho večera, keď som sem prišla – ako je to už dávno-prádávno! – sedí mladá lekárnica. Zopár dní dozadu mi na dve šklbnutia vytiahla z rany drén a začudovane zdvihla obočie, keď som dvakrát nahlas

vykrikla od bolesti. Vedľa nej sedí jej možno ešte mladší kolega, ktorý sa priúča. Lahnem si na vyšetrovacie lôžko a vyhrniem si nočnú košeľu. Doktorka mi na brucho pritláča ultrazvukovú hlavicu, bolí to ako šľak, ale keď mi oznámi, že som v poriadku, zabudnem na bolesť a nanovo sa vo mne rozpína nádej, že s Dulči konečne vypadneme. Ešte ma však čaká vizita detských lekárk... Dívam sa na bábätko, nadránom sa mi už zdalo odžltnuté, ale na dennom svetle badám, že farba tváričky sa nezmenila.

Moju spolubývajúcu dnes pustia domov, potvrdzujú jej doktori. Má si počkať na prepúšťacie správy. Ja sa nezmôžem na nijakú otázku, lebo mi je jasné, že s Dulči ostávame, a keby som vyslovila akékoľvek slovo, určite by som sa rozplakala.

„Sestra vám sem donesie bilibed, budete dieťa polohovať, mamička!“ rozhodne ďalšia nevelmi sympatická pediatrička. Na vizitách nám karhavo opakuje, že máme deti dobre prikrývať a obliekať im čiapky a rukavičky. Pri jej slovách si spomeniem, ako som po príchode z pôrodnice zabalila Simonku do hrubej páperovej perinky a na hlavu jej narazila čiapečku. Keď prišla na prvú zvyčajnú návštevu jej detská lekárka, milo, no rázne mi vysvetlila, že dieťa v byte naozaj nemusím babušiť, akoby navôkol zúrila sibírska zima. Pani doktorka Tedíková dobre odhadla moju úzkostlivú náturu a celé Simonkino detstvo som z jej ordinácie chodievala prinajmenšom pokojnejšia. Škoda, že o nej musím písať v minulom čase...

Ach, takže bilibed. Už tuším, že je to hororovo vyzerajúce lôžko, kde je dieťa podsvietené modrým svetlom. Kútikom oka som prístroj zahliadla v jednej z izieb, keď som sa vliekla chodbou k detskému oddeleniu. Dieťa na ňom spalo v modrastom svite a jeho matka si odstriekavala mlieko za tichého zvuku motorčeka elektrickej odsávačky.

Idylka. A teraz budem mať ten hrozivo vyzerajúci prístroj v izbe aj ja.

Moja spolubývajúca sa pomaličky balí a vyvoláva z mobilu na všetky strany. Vzrušene každému rozpráva to isté. Áno, už idú domov, malá pribrala, dúfa, že jej bude doma dobre spať, ale veď hádam aj áno, a na záver pobavene dodáva, že manžel ešte nezložil detskú postieľku, lebo zabudol, kde zašantročil návod.

Popoludní mi staršia sestrička privezie do izby obávaný bilibed. Zapojí prístroj do elektriny a vysvetlí mi, že dieťaťu mám ponechať iba plienku, a keď ho budem kŕmiť, mám si ho zabaliť do deky. Na bilibede je totiž napnutý akýsi overal, materiálom pripomínajúci froté, dieťa doň treba navliecť a zazipsovať. Zima mu vraj nebude, nemusím mať obavy. A nech sa pokúsím dať mu zo striekačky čierne uhlie, podáva mi pre bábätko konskú injekciu naplnenú čiernym roztokom. Do ústočiek, vraj je to jednoduché.

Prikyvujem, akože rozumiem a úlohu určite zvládnem, ale desím sa už predstavy, ako Dulči navlečiem drobučké rúčky do toho čudesného odevu. A vôbec netuším, ako si ju obrátim na bruško a ako ju v tejto polohe zazipsujem. Každé sklonenie sa k bábätku ma stojí neskutočne veľa síl, jednak ma bolí rana, jednak cítim prenikavú bolesť v chrbtici.

Na začiatok mi bábätko nainštaluje na bilibed tá staršia sestrička. Dulči našťastie hneď zaspí. S úzkosťou sa dívam na jej uvoľnenú očarujúcu tváričku. Zatiaľ sa nepoznáme, a hoci ju obdivujem a kochám sa jej dokonalosťou, mám z nej zároveň strach. Z jej potrieb, kriku, zraniteľnosti. Príliš veľká zodpovednosť.

Vzchop sa! Zbieram zvyšky svojich psychických síl. Som predsa dospelá, nemám právo báť sa povinností. Alebo vari nikdy nedospejem a prerevem sa ako hlúpe decko až k sta-

robe? Vzchop sa! Som zo seba sklamaná, čakala som väčšiu rozvahu, istotu a fortieľ. Ach bože, bilibed je pravdepodobne úplne štandardnou pomôckou, nič sa nedeje, všetko bude okej a čoskoro sme doma. Chlácholím v sebe to ustrašené, zmätené dievča. *Aké čoskoro, dúfam, že zajtra!* – nedá sa umlčať moje zbabelé, vystrašené ja.

Sú tri hodiny popoludní, spolubývajúca sa vracia zo šatne. Má na sebe hrubý pulóver a tehotenské nohavice. Vyzerá inak, lepšie, civilizovanejšie. Nečudo, keď je už jednou nohou na slobode.

„Tak ja idem,“ vyhrkne rozpačito, vie, ako veľmi by som šla tiež. Obe sa spontánne objímeme. Nepoznáme sa a možno sa už nikdy nestretieme.

„Všetko dobré, nech sa vám darí!“ zaželám jej úprimne, a keď definitívne odíde, sestričky prezlečú jej posteľ. Ostávame s Dulči samy a ja dúfam, že sa možno v noci lepšie vyspím, keď ma bude budiť iba jedno bábätko.

Blíži sa čas Filipovej návštevy, lámam si hlavu, ako to spravím s Dulči. Sestrička mi povedala, že ak budem mať návštevu, môžem, ale len na chvíľku, malú vytiahnuť z bilibedu. Bilibed s Dulči na oddelenie dotrepať nesmiem, nakoniec, už na mňa tak či tak zazerajú, asi si pamätajú, že som tá, čo im dáva strážiť decko, kým si ide za návštevou. Moje reči o prievane na chodbe iste považujú za obyčajnú výhovorku a viem si predstaviť ich poznámky, že si z nich robím opatrovateľskú službu. A keby aj! Vari nechápu, že keď nebudem mať návštevu, keď sa skrátka nestretnem s tými, čo ma majú radi a prinesú mi okrem minerálok a ovocia aj nehu, tak sa tu totálne zložím a nebudem schopná postarať sa o dieťa? Nechápu, že navonok držím dekórum, aj keď v skutočnosti mám chuť kričať, rumádzgať a ujsť odtiaľto hoci aj vo vetchej erárnej košeli bez gombí-

kov? Ľudia, veď ja mám krok od zbláznenia, tak mi doprajte aspoň to malé potešenie, aby som sa stretla so svojimi najbližšími!

Do izby nakukne jedna zo ženských sestier, tá najmilšia, ktorá vždy zdraví s úsmevom a pri podávaní injekcie prehodí s človekom zopár vlúdnych viet. Osmelím sa a nadhodím, či by manžel, keďže bábätko musí byť na bilibede, nemohol prísť za mnou do izby. Som tu predsa sama a nikoho tým nebude rušiť.

Sestrička po krátkom zaváhaní pristane, ale zaprisahá ma, aby sa nikto nedozvedel, že mi to dovolila ona. Som jej vďačná a súčasne sa strachujem, aby to klaplo.

„Ste veľmi milá. Ja vám teda, sestrička, darujem aspoň svoju knižku...“ Spomeniem si, že Filip mi strčil na dno tašky jednu moju knižku, vraj možno sa zide. Idem teda sestričku podplatiť, aj keď ona zjavne nechápe.

„Nie, nie, to naozaj nemusíte,“ namieta.

„Ale to je *moja* knižka,“ vysvetľujem, pretože sestrička si zjavne myslí, že jej chcem vnútiť nejakú rozčítanú knižku. „Ja som ju napísala,“ vytiahnem z tašky novučičkový výtlačok a aby som dokázala, že hovorím pravdu, ukazujem jej fotografiu na záložke. Som na nej pekná, namaľovaná a ešte aj šikovne vyretušovaná, zatiaľ čo teraz sú v nemocnici asi len moje kontúry. Hádam mi uverí, že netáram.

„Aha, tak to si rada prečítam!“ poteší sa, a keď jej do knižky vpisujem venovanie, na okamih som tou dávnou autorkou románov, nielen zdeprimovanou pacientkou šes-tonedelia.

„Nech si dá potom manžel plášť. A nech nie je dlho!“ žmurkne na mňa a len čo vyjde z dverí, píšem tú úžasnú správu Filipovi. Dnes príde bez Simonky, čo je vlastne dobre, lebo ona by musela ostať na chodbe.